

огромне популарности, Александар је мандат за састав нове владе поверио Стојану Протићу који ју је образовао у оном саставу који је претходно и договорен од политичких странака и група које су учествовале у југословенском политичком животу. Поверавајући мандат за састав прве владе Стојану Протићу, регент Александар је желео да покаже да је он кључни државни и политички фактор земље који намерава да одлучно спроводи краљевску власт и односи се према осталим политичким факторима у земљи. Уз краља највиши орган власти је, како је речено, било и Привремено народно представништво које је имало да изврши припреме за спровођење избора за Уставотворну скупштину и донесе изборни закон, што је и учинило 3. септембра 1920. Тај Закон је по много чему био особен и различит од уобичајених изборних закона. Пре свега, изборне јединице су одређене по окрузима и броју становника према попису из 1910. али је он био неуобичајен и по неким другим решењима која су фаворизовала краља на штету Уставотворне скупштине. Из оваквог изборног закона је произилазила проблематична правна природа саме Скупштине па се с правом поставило питање да ли је она суверена и способна да решава о уставу или не. То се види и из првог члана Закона који је давао право краљу да распусти Уставотворну скупштину својим указом, уз наредбу да се нови избори изврше у року од три месеца а сазив Скупштине у року од 15 дана по извршеним изборима, што је значило очигледно нарушавање парламентарне праксе. Овакво решење је свакако вређало „суверенитет“ Уставотворне скупштине јер једно суверено тело може да буде распуштено само својом а не туђом одлуком. Очекивање да Уставотворна скупштина одреди коначно државно уређење умањено је и законским решењем које је орочавало време њеног трајања (не дуже од две године) у коме је имала да донесе устав и пратеће законе који иду уз њега. Распуштањем Скупштине од стране краља пренабрегнуто је питање облика владавине јер је *arrogati* прихваћена монархија, а да о томе није одлучено, а с друге стране је одузето право самој Скупштини да одлучује о свом раду (сазивању, трајању, распуштању и др.), што чини, суштину сваког парламентаризма. Још јачи ударац парламентаризму и веће ограничење суверености Скупштине је учињено решењем по коме је влада 8. децембра 1920. својом уредбом усвојила привремени Пословник за Уставотворну скупштину. Тиме је грубо и очигледно повређено право Скупштине да сама донесе пословник о свом раду и сама уреди свој унутрашњи живот и организацију рада и одлучивања. Сам Пословник је отишао још даље у оспоравању валидности Скупштине да самостално одлучује јер је његов члан 8 прејудуцирао одлучивање о облику владавине када је наложио